

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egy évre	6 frt	— kr
Fél évre	3 „	— „
Negyed évre	1 „	50 „
Egyes szám ára	6 „	
Külföldre egy évre	8 „	— „

Megjelenik hetenként kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZEKELYFÖLD.

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap.

Hirdetések közlési díja:
minden egy hasábos garmond-
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr, s minden egyszeri közlés
után 30 kr bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyíltér” rovatban
közlendő cikkekért soronként
10 kr fizetendő.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT

Szabó Albert könyvnyomdájában.

A lap tartalmát illető közlemények a szerkesztőségekben, az előfizetések, hirdetmények, nyíltéri cikkek, stb. a kiadóhivatalban fogadtatnak el.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT

Szabó Albert könyvnyomdájában.

T. olvasóinkhoz.

Családi viszonyaim miatt ezen lapok szerkesztőségétől a mai nappal visszalépek s ez alkalommal szíves köszönetet mondok a pártfogásért.

Csik-Szeredán, 1887. febr. 5.

Sprencz György.

Lapunk csikmegyei levelezőit tisztelettel kérjük, hogy közleményeiket jövőre egyenesen a kézdivásárhelyi szerkesztőséghez küldjék mindaddig, míg másképpen nem intézkedünk.

Tisztelettel
a szerkesztőség
Kézdi-Vásárhelyt.

A magyar handlé.

Néhány nappal ezelőtt egyik fővárosi lap azzal az érdekes hírrel lepte meg olvasóit, hogy akadt ember, ki bár nem Mózes hive, a batyut vállára vetve, sorba furulyázza a falvakat. Néhány kollegát nem engedték nyugodni e lap babérai; ők is közölték a keresztény handlék hírét, egyik lelkesedve, másik diadalmasan, harmadik önelégülten és mindnyájan csodálkozva felette, hogy hát mint kiálthatja keresztény ember, hogy: csontot, rongyot, cserepet!...

Azután, ha jól nézzük a dolgot, azt is megláthatjuk, hogy nem annyira a

keresztényt, mint inkább a magyar handlét csodálják.

Hát igaz is; a tót, oláh, sváb hadd járjon házról házra, hadd alkudjék órákig egy-két krajczárért, de a magyar, a büszke, lovagias magyar? Hja, az egészen más!

Árpád kaczagányos vitézeinek utódai-ban nemes vér folyik, a magyar vér nem termett csuklázásra, a magyar legyen katoná, tudós vagy földesur. Már pedig katonává — legalább jelenleg — nem akar lenni, de igenis tódul tudós-nak és földbirtokosnak. Van is mindkettőből elég.

A kisiparos világért sem tanítaná fiát a saját mesterségére; legyen jobb, mint az apja volt, legyen ur és tudós. Arról persze, hogy kereskedőnek adja, szó sincs.

Nevetséges! magyar és kereskedő!

Valljuk be, hogy népünk, mely különben sem mutat nagy hajlandóságot a kereskedelemre, nem nyer vele semmit, ha még inkább elijeszti e tisztes, de fáradságos és élelmességet igénylő foglalkozási ágtól. Pedig láthatják, hogy senki sem buzdítja a magyarságot, hogy fordítson több figyelmet a kereskedésre.

Ha megnézzük kereskedelmi szakintézeteinknek kimutatásait, könnyen meggyőződhetünk belőlük, hogy mily kevés magyar ajku ifju szándékozik a kereskedői pályára.

A „Székelyföld” tárczája.

Téli monolog.

— Dörmög egy szegény ördög. —

Soha életemben nem irigykedtem senkire, de ma reggel, midőn kiszálltam ágyamból, teremtucse irigyeltem a medvét, hogy olyan jó bundát adott neki az Isten. Be sem kell gombolnia, mert rá van szabva pompásan. Aztán milyen jó neki: belemászik egy lyukba, kifordítja a hátát és aluszik, mint egy nagyságos ur, azaz nem egy, hanem hetvenhét, mert nem ébred fél addig, míg a tél tart, míg nem csiklandozza talpait az egér.

Nekem sem bundám nincs, sem 77 napos álom, és a lyukért, a melyben meghúzódok, kétszáz forintot fizetek. (Jobban mondva ennyit kérnek tőlem.)

De hát azért van az embernek esze, hogy medvét is csinálhasson magából, ha irigylit a medveséget: van kilencz nyári és három téli ruhám, négy cilinderem, tizenhat kráglím, tizenöt nyakkendőm és harmincz mell-tűm, ezeket magamra szedem, aztán, hogy az orromnak is jusson egy kis meleg, kurtaszaru pipára gyujtok.

Hanem néhány nap óta átkozott hidegek járnak, a paplanomból ismét királyi palástot kell csinálnom.

Ejnye mi jutott eszembe: hiszen az én szobámban kályha is van! A kályha pedig arra való, hogy tüzeljenek benne! Ez már mégis különös, hogy én csak most veszem észre ezt a hasznos emberi találmányt.

Csakhogy az a bökkenő, hogy a kályhába fával rakják a tüzet, nekem pedig pénzem nincsen, erdöm meg nem is volt.

Nézzünk körül a szobában, nem akadna-e valami haszontalan fa benne?

Hogyne akadna!? Van is már: itt ez a vén kopott asztal. Ugy is félek tőle éjjel; mindig azt hiszem: valami elátkozott négy-lábu állat.

Hm!

De hát mit fogok akkor teríteni azzal a szép új tarka kendővel, a melyet a boldog emlékü 1839-iki pesti bálon tombolázott az öregapám, s egyetlen családi ereklyém?

Nem, ezt nem teszem! Vannak nekem más, haszontalanabb butoraim is.

Itt van például ez a hitvány szalmaszék. Az igaz, hogy több székem nincs. Tehát a közmondás is azt tartja, hogy: „A kinek széke nincs, üljön a földre.” A közmondás pedig okos ember, habár az orvosok nincsenek is vele egy véleményen.

Hanem mit beszélek én itt össze-vissza: hogy én a földre üljek, mint egy komondor, azt már csak nem teszem! Aztán ez a szék nem is olyan rozzant! Hiszen ez finom!

Talán sokan azt hiszik, hogy a mindenre inkább, mint dicsőségünkre valló, jól-rosszul antiszemitizmusnak nevezett mozgalom behatása alatt nyilatkozunk? Épen nem; célunk figyelmeztetni a szülőköt, hogy nagy, nyílt és szép pálya a kereskedés, melyre gyermekeiket bizvást bocsáthatják.

Azzal szoktak védekezni sokan, hogy nem való a magyar embernek a kereskedés, mert hát nem bir a zsidókkal. Eltekintve attól, hogy izraeliták is, a mint különben úgy is van, igen jó hazafiak lehetnek, és az a pénz, melyet ők hoznak forgalomba, épenséggel nem válik kárunkra, tévesnek és meg nem védelmezhetőnek kell mondanunk ezt a kifogást, mert látjuk, hogy a keresztény magyarság nem bir sem a némiattal, sem a ráczozal, sem az örménnyel. Nincs kereskedelmi szelleme.

Pedig azt a szellemet táplálni, nevelni kellene. Gyors léptekkel közeledik az az idő, mikor egyáltalán nem lesz elég, a mit nekünk a mi földünk terem; másrészt minden képességünket össze kell majd szednünk, hogy túl is adjunk áruinkon. A konkurrenzia iszonyu. Két világrész küzd ellenünk: Ausztrália és Amerika, melyeknek gyapja és gabonája megsemmisítéssel fenyegeti földmívelésünket.

Az ipar és kereskedelem terére kell fordulnunk.

Kelet sokat vár tőlünk; nem kellene túrnunk, hogy a sokkal távolabb fekvő, de élelmesebb országok cikkei ve-

gyék ott, hova mi olcsóbban és gyorsabban szállíthatnánk.

Miért hát, hogy oly szegények és tehetetlenek vagyunk? Megfelelnének rá azok, kik csodadogárnak veszik a magyar handlét, a kik talán tiltakoznának a magyarság e lealacsonyítása ellen, ha tréfának nem vennék a dolgot.

Pedig jó lesz komolynak venni; nem kicsinyes boszúból, Isten tudja mi más semmis okból örülünk a kereskedelmi szellem e kezdetleges nyilvánulásának. Fejlesszük tovább!

Hassunk oda, hogy ifjuságunk egy része, elvonva a lateiner iskolákból, szakiskolákat látogasson és kereskedelmi pályára készüljön, hogy a magyar kereskedelem fejlődése lépést tartson iparunk örvendetes emelkedésével. Tartsuk szem előtt a magasfoku kereskedelmi élet ezernyi áldását, nagyszerű következményeit.

Erre tanítson bennünket a „magyar handlé”!

A. É.

Mi ujság?

A képviselőházról. Zajosan indult meg a belügyminiszter költségvetésének tárgyalása. Lukáts Gyula a választók összehívásánál követett visszaélésekről szólott. Szerinte nem annyira a választásoknál elkövetett visszaélések, hanem az összeíró bizottságok visszaélései okozták azt, hogy a parlamentben a nemzet kisebbsége van többségben. Midőn Lukáts a felsorolt visszaélések alapján a képviselőház többségét világra szóló hazugságnak nevezte, az eddig néma jobb-

Az ágyam vasból van, legyen átok az árnyékán, a ki csinálta!

De miért is töröm én a fejemet azon, hogy be kellene fűteni?! Hiszen nem fázom. A medvének sincs ilyen melege, mint nekem.

Csak ez az öltözködés ne lenne ilyen vesződséges!

Azelőtt, ha azt kérdezték tőlem: hogy megy a sorom? rendesen azt feleltem: köszönöm, igen jól, csak öltözködni meg vetközni ne kellene.

Tessék! Most tizenkétszer kell naponta felöltöznöm és levetkezniem.

Ez már mégis csak boszantó.

Isteni pompás gondolat szállja meg tizenhat kráglival diszitett fejemet; subiczik hozzám képest a XIX-ik század minden lángszelleme!

Akarják önök hallani tervemet?

Ime:

Levelezőlapot írok minden hitelezőmnak, hogy küldjön számlát, — ki akarom fizetni.

Lesznek olyanok, a kik nem fogják elhinni, — elég fájdalom, hogy századunk ily nyomorult scepticusokat nevel — de a többség! az a nagyszerű többség! meleg kályhát fog biztosítani nekem a tavaszig!

Medve! Nem irigylem többé a sorsodat!

Gárdonyi.

oldal viharos „Rendre! Rendre!” kiáltásokban tört ki, mire aztán az elnök rendreutasította a szónokot. Tíz százeszáz csak röviden felelt a Lukács beszédére. Tíz százeszáz Madarász József s Orbán Balázs feleltek. A főispánok költségeinek tételénél volt még vita, aztán rákerült a sor a várva várt tárgyra, az operaház kérdésére. Az előadó után Komjáthy Béla általános figyelem között változtatta az operaházi botrányok gazdag tárházából vett adatokkal a mai intendáns működését. Szavait élénk tetszésnyilatkozatok követték. Komjáthy után maga az intendáns állott fel s ismételtén elmondta azt a beszédét, mit még a pénzügyi bizottságban s a múlt csön az irói körben mondott volt el. A botrányos vádak egyikét aljas rágalomnak nevezte.

A pénteki ülést egészen az operaházi vita töltötte be. Szemec Emil kezdte meg az intendáns szennyességének szapulását. Tíz szá Kálmán az operaház bebedását és szakértő enquete összehívását helyezte kiállításba. A brányi Kornél hatásosan beszélt az intendáns állásához szükséges modor-és tapintatról. Kitűnően s találon jellemezte Keglevichet s rendszerét. A vita azt eredményezte, hogy az intendáns, felbátorítva a kormány s a többség magatartása által, felállt s kijelentette, hogy ő bizony nem távozik helyéről, történjék bármi is, sőt ezen túl a nemzeti színház dolgaiba is bele fog szólni s igyekezni fog ezt az intézetet is tönkretenni. A 386.000 ftos szubvenziót a ház többsége a baloldal „pazarlók! fecsérlők!” kiáltásai közt megszavazta.

Szombaton a belügyminiszter Lükő Géza felszólalására ígéretet tett a himlőoltásról szóló törvényjavaslat beterjesztésére nézve. A betegápolási díjak tételénél felszólalt Orbán, a lencsekről ugyanúgy s Lukács Gyula, a csendőrség költségeinél Szalay Károly, a törvények fordítási költségeinek tételénél újra Orbán Balázs szólalt fel. Tíz szá sorra felelt mindenkinek. Végül a belügyminiszter felelt Győry Eleknek az operaházi botrány tárgyában tett felszólalására. Tíz szá a lényegben igazat adva az intendánsnak, eljárását hibáztatta. Tíz szá szerint a karambol alkalmaszása előtt végzéssel kellett volna elutasítani a védő ügyvédet, s mivel ezt a fegyelmi bírósági végzést az intendáns elmulasztotta, hibát követett el. Az intendáns bevallott hibájára azonban nem volt a miniszterelnöknek egy rossz szó, megrovó kifejezése sem. Nagy hatás között tetek megjegyzéseket a miniszterelnök beszédére Győry Elek és Hódossy Imre. Alapos, szép érvelésűket a jobboldal zajjal, türelmetlenül fogadta.

A háborús hírek. A politikai láthatáron a múlt hét végén oszladozni kezdettek a vészjósló felhők. Mindenfelől békebiztosításokról hoztak híreket a lapok. Ezek között első sorban megemlítjük Ö felsége nyilatkozatát, melyet a bécsi iparosok báljában tett. Ö felsége ugyanis azt mondotta a háborús hírekre vonatkozólag, hogy „aggodalomra nincs ok”. Hasonló értelemben nyilatkozott a trónörökös is. Németország felől szintén megnyugtató hírek érkeznek. A német trónörökös állítólag egy kereskedelmi tanácsos előtt így szólott: „Francziaország nem fog bennünket megtámadni, s mi sem fogjuk megtámadni Franciaországot.” Grévy köztársasági elnök pedig azt mondotta, hogy alapos reménye van a béke fenntartására. A bécsi és pétervári nagykövete is informáltatták magukat a helyzetről s mindketten igen megnyugtató választ kaptak. A mi pedig Bismarckot illeti, ő berlini jelentések szerint környezetének több tagja előtt kijelentette, hogy minden lehető erőfeszítéssel megteszi a béke fenntartása érdekében. A láthatáron azonban csak pillanatnyi volt a derengés. Az eltűnt vész felhők helyét mások követték, melyek még több vészt látszanak hordani magukban. Midőn már a felzaklatott közvélemény a mindenfelől érkező békés hírek által megkezdett nyugodni; midőn a háború iránti aggodalom oszolni kezdett: Bécsből jött egy távirat, mely villámként csapott le, hogy halomra döntse a békés kiállításokat. A nevezett távirat szerint bécsi katonai mérvadó körökben erősen ragaszkodnak a nézetekhez, hogy a háború Oroszországgal elkerülhetlenné vált s az orosz részről lázas sietséggel folytatott hadi készülődésekkel szemben elhatározták, hogy nem szorítkoznak többé csak adminisztratív tétre, hanem katonailag is erőiesen munkához látnak. Egyik legelső és legfontosabb rendszabályul Budapest erősítése, vagyis a magyar fővárosnak egy nagy erődtített táborrá való alakítása határozott el, hogy így egyrészt a fővárost, különösen pedig az annyira fontos dunai átkelést Budapest mellett biztosítsák. Az erre vonatkozó tervek már kidolgoztattak a hadügyminiszteriumban s a munka, miután az egyes sáncok csak földből fognak állni, mintegy nyolcz hét alatt teljesen befejezhető. — Lehet-e tehát hinni az államférfiak békés nyilatkozataiban? E kérdésre megadják a feleletet a tények, melyek teljességgel nem

mondhatók oly megnyugtatóknak, mint a politikusok szavai.

A bolgár kérdéssel csak annyit írunk a lapok, hogy a tárgyalások a bolgár megbízottakkal folyó hó 5-én Konstantinápolyban megkezdődtek, a dispoziciók meglehetősen kedvezők s az eredmény nem valószínűtlen. Az orosz nagykövet semminemű nehézségeket nem támaszt.

A hadfelszerelési szükségletek.*)

(Vége.)

1874. február 7-én tárgyalta a képviselőház a fővárosi képviselő, melyre nézve Horn és Steiger meglepetésszerűen után gr. Zichy József akkori kereskedelmi miniszter azt az ígéretet tette, hogy a magyar kormány saját, ez ügyben azonban eléggé korlátozott hatáskörében minden lehető el fog követni az iparosok jogos kívánalmainak figyelembevételére érdekében; annyit azonban már kivitt, hogy a pályázati határidő február hó 10-ára április hó végéig kiterjesztetett. Rövid idő múlva gróf Zichy utóda, Bartal György kereskedelmi miniszter közölte a fővárosi közönségével és az országos magyar ipar-egyesülettel, hogy a közös hadügyminiszter a hadsereg harcképességére való tekintettel nem érzi magát indítatva a szállítási decentralizáció iránti követeléseknek eleget tenni. De még e leirat sem tartotta a fővárost és az iparegyesületet vissza attól, hogy most már egyenesen a magyar delegációhoz forduljanak és ez uton szorgalmazzák a pályázati feltételek legserlemesebb pontjainak megváltoztatását.

1874. április havában a polgármester vezetése alatt egy küldöttség nyújtotta át az újabb közgyűlési beadványt Gorove István elnöknek, ki magát minden részlet iránt alaposan tájékozottván, már másnapra plenáris ülésre hívta egybe a magyar delegációt, mely beható tárgyalás alá vette egyfelől a fővárosnak Ráth Károly által, másfelől az iparegyesületnek Mudrony Soma által szerkesztett előterjesztését. Az eredmény az lett, hogy azon tradicionális szemléhez híven, mely a magyar delegáció többségét áthatja, a Bujanovics Sándor, Éber Nándor, Hollán Ernő, gr. Keglevich István, Pulszky Ágost, Széll Kálmán, Ürményi Miksa honatyákból állott közös albizottság 1874. május 9-ről kelt jelentésében oda nyilatkozott, hogy: „a hadügyminiszter eljárását a decentralizáció nézve a jelenlegi körülmények közt elégtelennek nem tekintheti, a kikészítési intézetek helyeit is szerencsésen választottaknak véli és ezáltal a decentralizáció követelményeit ez idő szerint teljesítve látja.”

Előre látható volt, hogy a b. Kuhn-féle pályázati feltételek mellett ismét csak a Skene-consortium nyerheti el, habár valamely bővített új kiadásban, a szállításokat. A fenti előzmények után nem a magyar, hanem az osztrák delegáció érdeme, ha ugyanaz év június havában a „Wiener Zeitung” azon közleménye lepte meg az érdekelteket, hogy az új közös hadügyminiszter, Koller báró, a Skene-féle társaság hadfelszerelési pályázatát véglegesen visszautasította s e szerint ezen hírhedt monopóliumnak véget vetett. A sajtó innen és túl nagy meglepetéssel fogadta a fordulatot, mely azonban a remélt eredményre alig vezetett, mert már 1874. szept. havában tudatta a hadügyminiszter egy communiquéje, hogy: „az iparosok és ipar-üzletek tömeges kérvényei tekintetbe vehetők nem voltak, mivel a hadsereg harcképességének biztosítása csak a nagyipar elégséges és állandó előállítási képességére alapítható.” Ehhez képest Koller báró három és öt évre meg is kötötte a szállítási szerződéseket három consortiummal, melyek a posztóneműek csoportját illetőleg 11, a vászon és calicot-cikkre nézve 9, a bőrneműekre nézve 7 gyári vállalatból alakultak. A magyar ipar mindössze a losonci és gácsi posztógyárak és a Schmitt-féle n.-bossányi gyár által volt képviselve csekély hányad erejéig.

*) Az „Iparügyek” című kitűnően szerkesztett szaklapból vettük át a közérdekű közleményt. Szerk.

Az iparegyesület, melynek két képviselője a füző óta a parlamentben is sorompóba léphetett a hazai ipar érdekei mellett, ezután is éber figyelemmel kísérte az ügyet és a szerződéses lejáratával legalább annak az elvnek tudott érvényt szerezni, hogy a többször említett három főcsoportbeli szükségletek a quóta arányában Magyarországon állíttassanak elő. Ebben a stádiumban találják a törvényhatóságok legújabb kérvényei a kérdést. A posztó-cikkreket (legalább névleg) az összes szükségletek 30 százaléka erejéig a gácsi, losonci és pozsonyi gyárak szállítják; az első (Stricker Ede tulajdona) tudunkkal 7 százalékgig van érdekelve, míg a szállítás további része a Regenhart-féle bécsi consortium tulajdonába átmegy két utóbbi gyár számára van szerződésileg biztosítva. A pamutféléket ugyancsak a Regenhart-féle pozsonyi gyár és legújában csekély részben az eperjesi Haltenberg cég szállítja, míg a tábbeliek és bőrszerelvények előállítására együttesen 30 százalékgig a Schmitt-és Machup-féle börgyárak budapesti confectio-telepeiben, valamint a zágrábi börgyár-részvénytársaság útján történik.

A quóta-arány e szerint egészben véve legalább a felszerelési szükségleteknek 8 millió forintot tevő főcsoportjaira nézve el van ugyan érve, de a rendszer távolról sem elégítheti ki a versenyképes hazai gyár-és kézműipar igényeit.

Vidék.

Gyergyó-Dió, 1887. február 1.

Tekintetes szerkesztő ur!

A nem rég mult napokban a dírtói „Olvasókör” nagygyűlésén oly dolgok történtek, melyek miatt többen indítványt érezték magukat a körből való kilépésre. Voltak, kik már több évvel ezelőtt kiléptek szintén bizonyos okok miatt; előbbieket, társulva ezekkel, beszélni kezdetek egy új kör felállításáról s többek felkérése folytán tek. Siklody P., a „Mezőgazdasági előlegegyet” igazgatója, egy felhívást bocsátott ki, melyben felhívta azokat, kik egy új közmívelődési intézmény felállítását ohajtják, a január 23-án tartandó értekezleten jelenjenek meg. Az értekezleten megjelentek 36-on; ezek között láttuk a község előjáróságát, az értelmiség számos tagját és székely kisbirtokosokat. Az értekezleten Siklody P. nyitotta meg, indokát adván annak, miért hívta össze az értekezletet; örömet fejezte ki a felett, hogy felhívására ily szép számban jelentek meg, s üdvözlővén a jelenlevőket, az értekezletet megnyitotta. Ezután főt. Deák István ny. lelkes korelnöknek, Barabás R. korjegyzőnek kiáltatván, a tanácskozás kezdetét vette.

Korelnök konstátálta, hogy a kibocsátott felhívás következtében a tagok megjelenésük által eklatáns bizonyítékát adták annak, hogy a megpendített eszme iránt érdeklődnek. Legsúlyosabbaknak látja először számot vetni magunkkal: mit akarunk? mert mi e községben már ezelőtt mintegy két évtizeddel állítottunk a magunk kebelében egy ily közmívelődési intézményt, és ez intézmény ma is megvan, ámbar nem azon a téren, nem azon az uton, nem azon működési állással, melylyel a kezdeményezők létesítették. Felkéri az értekezletet, vitassa meg és értekezze a felett: szükséges-e a megpendített intézmény felállítása avagy nem? Ezen kérdés felett — minden személyes kérdés kikerülésével — a vitaközlés terét megnyitja.

A vitát Csiby P. az egészséges lelkesítő beszéddel nyitotta meg s nevezetesen három okból látja szükségesnek a tervezett „Társaság” létesítését, melyeket hosszasan fejtegetett.

Miután annak leírása hosszú lenne, csak főbb vonásaiban jelzem indokait.

1-ször: A községben már évek óta fennálló „Olvasókör” oly elemekből van alkotva, hogy jelen szervezete mellett a székely nép gyűlhelye nem lehet, mert az gondos nevelőit, apólit most, midőn felnőtt, eltaszította s kötes existenciális szeszélye szerint tánczol.

2-ször: Az „Olvasókör” alapszabály szerinti tervezeténél fogva sem felelhet meg azon hivatásnak, mely a földmivelő kisbirtokosok előtt áll; mert ugyanis nem lehetünk mindannyian azon szerencsés helyzetben, hogy naponta ellátogassunk újságot olvasni, mi talán hetenkint egyszer jöhetünk össze s már ezen okból is a nagy tagsági díjak fizetése földmivelőkre terhes lenne, melyhez járul még azon leverő tudat is, hogy mi, kiknek mindannyian nem adatott meg az a szerencse, hogy bár középfokú kiképzettségben részesülünk, nem érhetünk célzt az önművelés nemes mezején. Ezen „Társaság”

nem helyezi egyetlen főcélját a hírlapolasásra, de sőt első feladatává teszi a vasárnap délutáni felolvasásokat, és ezt annál kiivertőbbnek látja, mivel a szellemi erő ezen körben koncentráldódik s így a tudományok minden ága művelésre talál, mi által bár közvetve, de sok hasznos tudnivalót szerez a székelő földmivelő-osztály.

Nehogy valaki félreértessen, szükségesnek tartom jelezni, hogy e „Társaság” nem zár ki senkit, nyitva áll ajtója minden feddhetlen előéletű, lovagias ember előtt.

3-szor: A körnek a jelzett irányban való felállítását szükségesnek tartja azért is, mert e község zöme egy kisebb elem által kezd háttérbe szorítottatni, s ennek okát abban találja, hogy nem tartunk össze. Itt tehát megtanuljuk egymást tisztelni, egymást szeretni és egymás szükségén segíteni.

Csiby beszédét viharos éljenzés és taps követte, melynek lecsillapulása után több talpraesett szónoklat tartatott a kör felállítására mellett. Felszólaltak: Dr. Szilvássy, Gaal M., Fülöp I., Vranosits Gy., Kiss Endre, Siklody P., Józsa S., Vendl Aladár, kiknek felszólalásai a kör osztatlan tetszésével találkoztak.

A csaknem 2 és félórás tartó élénk vita befejeztétől, korelnök az elmondottak alapján kijelenti, hogy az értekezlet a külön álló művelődési társulat megalakulását szükségesnek tartja.

Nyomban az elnöki enunuciáció után Csiby P., tekintettel arra, hogy a kör most alakul s módjában azonnal uncs, hogy lapokat rendeljen, siet a „Társaság” javára ingyen az „Egyetértés” és „Budapesti Újság” cz. napilapokat felajánlani. E nemes tettet többen követték, nevezetesen: mélt. Salamon Alajos főesperes-plebános a „Magyar Állam”, Sorbán E. hitoktató az „Összetartás”, az „Igasság”, Ilyés Alajos a „Nép zászlója”, Kiss Endre az „Ellenzék”, Siklody Péter a „Székely Nemzet”, Vendl Aladár a „Pesti Hírlap”, Vranosits Gy. a „Felsőnép-és polgári iskolai Közöny”, Gaal mint e. i. népkönyvtáros a könyvtárnak járó „Erdélyi Gazda”, Csallád és Iskola” című lapok felajánlásával. Az értekezlet minden egyes nemes szívű ajándékozót élénken megjelölt, kifejezve az által köszönetét az új kör iránt tanúsított szíveségükért. Ez örvendestes esemény után a czim felett folyt élénk eszmecsere, melynek eredménye az lön, hogy egyhangulag elfogadtatták e czim: „Társaság”-k öre.

Ezután két bizottság lett kiküldve, hogy a következő vasárnapig az alapszabályokat kidolgozza és helyiség felől intézkedjék. Mitután elhatároztatták, hogy a kör jövő vasárnap nybjól értekezletet fog tartani, korelnök az értekezletet bezárta.

E második értekezlet január 30-án még több érdeklődő részvétele mellett tartatott meg, melyen a bizottság által kidolgozott alapszabályok csekély módosítással elfogadtattak és így annak felsőbb jóváhagyása reményében a „Társaság” azonnal meg is alakult.

A kör helyiség keresésére kiküldött bizottság alkalmas és a czelnak megfelelő lakást nem találván, elhatároztatták, hogy egyelőre kérezzék fel az előjáróság, később pedig a képviselőtestület, hogy a község tulajdonát képező s jelenleg teljesen üresen álló nagytermet a „Társaság” részére adja át.

A tagdíjak következőleg vannak megállapítva: rendes tag, ki évenként fizet 4 frtot; pártoló tag, ki 60 krt fizet. Mind a rendes, mind a pártoló tagok egy jogban részesülnek. Jelenleg a „Társaság” számlál magában 18 rendes és 30 pártoló tagot; nagy a reményünk, hogy szaporodni fog különösen a pártoló tagok száma, tekintve a tagdíj csekélységét.

Végül a tisztikar választatott meg és pedig közfelkiáltás útján a következők: elnök: főt. Deák István ny. lelkes; alelnök: tek. Siklody Péter birtokos, a mezőgazd. el. egyet. igazgatója; igazgatónak először Csiby Péter kiáltott ki, de bizonyos okok miatt nem fogadta el; ennek folytán igazgatónak egyhangulag Vendl Aladár polg. isk. igazgató választott meg; titkár: Köllő János; jegyző: Barabás Rajmond népisk. tanító; pénztáros: Csiby Péter, a „Mezőgazdasági előleg-egylet” üzletvezetője. Ezután megalakítottattak a választmány.

Az apróbb ügyek elintézése a választmányra bízván, elnök különösen a székelő gazdákhoz szólva kéri őket, karolják fel az alkalmat, mert ha felkarolják, meri állítani, hogy ezen „Társaság” pártatlan lesz a maga nemében. Melegen ajánlja, hogy izes idejüket, melyet eddig talán az utcán töltöttek, használják fel ezután s töltsek át a körben el, ne engedjenek szabad idejükből egy perczet se elveszíteni, mert csak ez által éretik el azon czél, mely zászlónkra van írva. Kívánja, hogy legyen szent ügyünkön Isten áldása, s azon lelkesedést, mely oly nagy mérvben mutatkozott, ne lankadjon, hanem hova-tovább fokozódjék.

Ezzel a gyűlés az elnök elterelésével véget ért.

Midőn e helyen köszönetünket fejezzük ki Siklody Péter urnak az eszme megpendítéséért, egyuttal kérjük a minden jó és nemes ügy iránt lelkesülni tudó tisztikart, hasson oda, hogy a most született gyermek gondos ápolásban részesüljön úgy neveléssé, ne hogy később, ha felnőtt, oly bálátlan legyen, mint az „Olvasókör“ volt.

Utóljára is felhívjuk ügyfeleinket, hogy a kik veünk éreznek, ne kessenek a kibontott zászló alá sorakozni, a nemes ügyért elszánt sággal harcolni, s ez által mutassuk meg, hogy „nem fajult el még a székely vér, minden kis cseppje drága gyöngyöt ér!“

Nonnatus.

Gyergyó-Tekerőpatak, 1887. jan. 28.

Tekintetes szerkesztő ur!

Gyergyó-Tekerőpatakon id. Főrika Ágoston községi főbírónak önkéntes lemondása folytán folyó évi január 24-én bíróválasztás volt, melynek lefolyása t. Nagy Tamás szolgabíró ur elnökölte alatt igen szép, példás léven, el nem mulaszthatom a tek. szerkesztő urat felkérni, hogy becses lapjában tudósítasomnak egy kis tert adni sziveskedjék.

Elérkezvén a választás órája, elnököl szolgabíró ur az egybegyűlt községi képviselő-testületnek tudtára adja, hogy a főbírói állásra két pályázat adatott be; egyszerűs mind azt a kérdést intézi a választó közönséghez, hogy felkiáltás avagy szavazás útján kívánja-e a választást megejteni?

A választó közönség, ismerve már a pályázókat, egy akarattal éljenzés közt felkiáltás útján megválasztá Főrika L. János volt albiró-pénztárnokot községi főbírónak.

Ezek után a közs. képviselőtestület közt fölmerült amaz indítvány, hogy t. id. Főrika Ágoston volt főbíró urnak hosszas hű és igazságos szolgálataiért egy a képviselő-testület, mint az összes választó polgárság elismerését és köszönetét nyilvánítsa jegyzőkönyvileg, nemcsak, de tekintettel szép kitartás, odaadás- és pontossággal véghezvitt ténykedéseire és arra, hogy bírói tisztét a benne helyezett közbizalomnak megfelelően a legterhebb idősokban viselte, öt élethosszáig tiszteletbeli községi bírónak továbbra is megtartani határozná, a legnagyobb helyesléssel találkozott.

Általános éljenzéssel az indítvány elfogadtatott.

A magam részéről is ohajtom, hogy az isteni gondviselés még évek hosszú során át tartsa meg községünknek díszre tiszteletbeli főbírákat, tek. Főrika Ágoston urat!

Egy jelenvolt.

Különfélék.

— **Időjárás Háromszéken.** Végre beköszöntött a valóságos háromszéki tél. Kaptunk havat azzal együtt egy kis hideget is. A Nemere felkelt s így van reményünk, hogy a tél kipótolja, mit eddig elmulasztott. Az eddig esett hó alig takarja be a földet, de azért a szánkák már megindultak s vidám, csengő zaj üdvözlí a későn érkezett telet.

— **Hymen.** Kovács János kézdívárshelyi derék ifju kereskedő mult hétfőn tartá esküvőjét Török Sándor szeszgyáros bájos leányával, Mariskával. A menyegzői ünnepségek szűkebb családi körben folytak le hétfőn és kedden. Az összegyűlt díszes vendég-sereg ezer jó kívánsággal árasztá el a szép ifju párt. Mi öszinte szívvel sok szerencsét és boldogságot kívánunk e szép frigyhez!

— **Halálozás.** Egyre apad ama névtelen hősök száma, kik 1848–49-ben a szabadság, egyenlőség és testvériség magasztos elveit kiüzték. Most Esztelneki Szacs-vay János haláláról veszünk hirt, kinek szintén jelentékeny része volt ama diadalban, melyet akkor a székelyek kivívtak. A megboldogult 1848–49-ben főhadnagy volt, s ő készítette a puskaport a székelység fegyverei számára. Temetése 10-én ment végbe Esztelneken nagy részvét mellett. Béke poraira!

— **Halálozás.** Mély részvéttel értesültünk a megküldött gyászjelentésekből azon három csapásról, mely mult hó végén a köztsztelekben álló Cserey családot sújtá. Nagyajtai Cserey Ákosnak három kis gyermeke hunyt el kilencz nap alatt roncsoló toroklobban: január 20-án Czeczilia életének 21-dik havában, 25-én István 3 éves korában s 29-én János 4 és fél éves korában. Nyugodjanak a kis halottak békében s az ég adjon a mélyen sujtott családnak vigasztalást.

— **Trefort Ágoston** vallás- és közoktatásiügyi miniszter vasárnap ünnepelte 70-dik születésnapját, mely alkalomból tisztelgő küldöttségek keresték fel a minisztert. A kormány tagjai közül többen már a reggeli órákban látogatták meg és fejezték ki szerencsekívánataikat, mások pedig levélben üdvözltek a minisztert. Dél előtt 10 óra után kezdődött meg a küldöttségek tisztelgése. Első sorban tisztelegtek a tantestületek, majd a népnevelési intézetek és az akadémia II. osztályának küldöttségei.

Egyleti ügyek.

A csikszeredai önkéntes tűzoltó-egyletnek 1887. január 30-án tartott közgyűlése.

(Vége.)

Mintán a közgyűlés a jelentést tudomásul vette, elnök ur ő méltósága a választást tüzte ki, mely a parancsnoksághoz már előre beadott kérdés következtében ez alkalommal titkosan történt.

A választás eredményét Orbán János szavazatszedő-bizottsági elnök következőkben jelentette be:

Összesen beadott 49 szavazat-lap, melyek szerint megválasztattak:

Főparancsnokká Nagy Sándor (48 szavazattal), alparancsnokká Deák Ignác (45), mászóosztály-parancsnokká Szabó Lajos (48), szivattyus osztály-parancsnokká Szopos Elek (47), rendfentartó osztály-parancsnokká Györgyakab Márton (24), segéd-tisztokká Leicht Károly (48) és Kiss Gábor (49), mérnök Kikindai Gyula (49), orvos Dr. Molnár József (49), szírtárnokká Kövér György (24), mászó szakaszvezető Orbán József (47) és szivattyus szakaszvezető Rancz Lőrincz (24).

Közgyűlés a megválasztott tisztviselőket lelkesen megéljenezte.

Nagy Sándor főparancsnok állott most fel és sajnálatát fejezte ki a fölött, hogy Baktsi Gáspár kir. közjegyző, eddigi alparancsnok, családai és hivatali körülményei folytán nem fogadhatta el ismét ezen tisztelet s azt indítványozta, hogy a közgyűlés Baktsi Gáspárt, ki a tűzoltó-egyesület megalakulásában egy erkölcsileg, mint anyagilag a legtevékenyebb részt vett: választassék meg tiszteletbeli alparancsnoknak, mit a közgyűlés általános helyesléssel és dörgő éljen-nel fogadott.

Baktsi Gáspár, meghatva a személye iránt nyilvánuló tüntető bizalom és lelkesedés által, megköszönte a kitüntetést, s ígérte, hogy jövőre is minden tehetségével fogja az egyesület érdekeit előmozdítani. (Éljen!)

Ezután az indítványok következtek, melyek közül kiváló figyelmet érdemel Hajnó Ignác azon indítványa, hogy az alapszabályok azon czikke, mely szerint a választások egy évre érvényesek: módosíttassék oda, hogy a tisztviselők három évre választatnak s ezt azzal okolta meg, hogy minden tisztnek a betöltésére gyakorlat és tanulmány szükséges s így ha minden évben — a tagok szeszlete szerint — azon tiszte más egyén választatik: ez csak az egyesület hátrányára válik, mert csak úgy felelhet meg az egyesület hivatásának, ha tisztviselői gyakorlat és tanulmány után hivatásukat derekasan betölteni képesek.

Közgyűlés az indítványt elfogadta.

Végül Kiss Gábor indítványozta, hogy a közgyűlés határozza el azt, hogy 18-tól 40 éves koráig a városnak minden férfialakója legyen köteles a tűzoltó-egyletnek tagja lenni, esetleg ezen kötelezettséget váltsa meg, mert ezáltal az egylet egy erkölcsileg, mint anyagilag sokkal kedvezőbb helyzetbe jönne.

Ezen indítvány helyesléssel fogadtatván, főispán ő méltósága és Nagy Sándor főparancsnok felvilágosításai után a parancsnokság megbízott, hogy a városi tanács útján keresse meg a városi képviselő-testületet egy megfelelő szabályrendelet alkotása és életbeléptetése iránt.

Több tárgy nem lévén, főispán ő méltósága a gyűlést bezárta, mely után a Baktsi Gáspár által — azért, hogy meg ne választ-

szak — fizetett áldomás mellett igen kedélyes poharazás következett.

Köszönetnyilvánítás. A háromszék megyei „Erzsébet“ árvaleány-nevelő intézet javára tekintetes Dr. Szacs-vay Gyula ügyvéd ur 25 frt (huszonöt forint) alapítványt tett s azt azonnal be is fizette. E nemes cselekedet nem szorul dícsőretre. Fogadja a t. ügyvéd ur önzetlen, szép tettéért elismerésemet és árvaházunk kezelő-bizottsága nevében meleg köszönetemet. K.-Vásárhelyt, 1887. febr. 2-án. Br. Szentkereszty Stephanie.

A gyergyói első takarékpénztár részvénytársaság január hó 30-án tartotta meg évi rendes közgyűlését, mely alkalommal a tisztújítás a következő eredménnyel végződött: Elnök Kopacz Antal, tiszteletbeli örökös elnök Merza Kristóf, titkár Lázár Lajos, igazg.-penzt. Kopacz János, könyvelő Simon Ede, s. könyvelő ifj. Ávéd Kristóf közfelkiáltással ellenjelölt nélkül. Igazgatósági tagoknak szavazattöbbséggel: Sáska Kajtán, Lázár János, Kritsa Zoltán, Lázár Zakariás, Kopacz Lukács, Giacomuzzi Baptiszt, Lázár Péter, Gencsy Alajos, Lázár Antal, Simon Balázs, Mélik István, Urmánczy János; felügyelő bizottsági tagoknak: Ferenczy György, Lázár Gyula, Csiky Dénes.

A gyergyószentmiklósi korcsolya-egylet évi rendes közgyűlését Havas Jakab h. elnök elnökölte alatt mult hó 30-án tartotta meg.

Mulatságok.

Kaszinó-bál.

Kézdi-Vásárhely, 1887. február 5-én.

Az újja szervezett kaszinó kedvező előjelek mellett kezdé meg nyilvános működését: oly sok évi pihenés után február 5-én rendezett első bálja fényesen sikerült. Az a nagyfokú érdeklődés, melyet az új kaszinó iránt közönségünk tanúsított, az a tisztelt, szeretett név, melynek védelme alatt állott a bál, s az a lelkesült tevékenység, melyet a rendező bizottság a czél és név érdekében kifejtett, — oly egyszerű sikert eredményezett, mire alig van példa bálkrónikánkban.

A kaszinó-egylet, méltányolva azon áldozatot, melyet br. Szentkereszty Stephanie ő ő méltósága, Kézdi-Vásárhely város díszpolgárnője, virágzó human intézeteinek nagyszívű alapítója, városunk közművelődésének is hozott, midőn e bál védnökségét elvállalta, igyekezett mindent elkövetni, hogy ezen estély méltó legyen a tisztelt névhez; és ez sikerült is! Ugy az anyagi, mint a szellemi siker a legfényesebbnek mondható, mit a mi viszonyaink között elérni lehet.

A bál lefolyásáról következő képet adhatunk.

Bálhelyiségünk ezen ünnepies alkalomra szépen, fényesen került ki a rendező bizottság kezei közül. A tanácsház homlokzata s a bejáró oldalai száz meg száz mécsessel kivilágítva, impozáns látványt nyújtottak, s innen kezdve fel a tánczeremig mindenütt egyszerű, izléstelen pompával, kellemes részletekkel találkozott a szem. A zöld galyakkal, szőnyegekkel és tükrökkel díszített fűtött feljáró végén egy csinos transparent „Légy üdvöz“ felirata fogadta az érkezőt. Az így szerzett kellemes hatást még fokozta a 9 csillár által világított tánczerem izléstelen pompája. A bejáratnál szemben a lady patronesse-nek kék alakra kirakott relief-szerű csillogó monogrammjá, a jobb oldalon felállított pompás mennyezet és díszes emelvény, baloldalon meg a pazarul kivilágított karzat emelkedtek ki, mint legszebb részletek azon bájos összhangból, mit az egész tánczerem mutatott.

Fél 10 órákor megérkezett a lady patronesse s nemcsak a rendezők, de az egész közönség riadó éljenei fogadták. Szöcs József polgármester, bizottsági elnök karján a rendező bizottság kettős sora között haladt végig a diszhelyig, hol a rendező bizottság hódoló tiszteletének Szöcs József polgármester adott kifejezést, egy igazán szép beszédben mondván köszönetet a nemes bárónak azon nagylelkű áldozatért, mit az

olvasó-egyletnek hozott, üdvözlőlvén őt egy-szersz ind születésnapjának évfordulója alkalmából is. Ezzel egy pompás csokrot és egy dísz-tánczrendet nyújtott át. A lady patronesse ő méltósága meleg hangon kívánt sikert az egyletnek, mire a diszhely körül csoportosult közönség szűnni nem akaró éljenzésben tört ki. A lady patronesse tünneményszerű megjelenése, a név és személyes érdemek nymbusa által környezve, fényes befejezést adott az ünnepiességeknek.

Meg kell említenünk, hogy a diszleteknél és jelvényeknél az uralkodó szín — a lady patronesse alapítványa szalagja iránti tekintetből — a világos kék volt. Ilyen volt a csokortartó és a szalagok, ilyenek voltak a rendezői jelvények, melyekbe a védnök báróné monogrammjá volt belenyomva, s ilyen volt a dísz-tánczrend is, mely egy pompás díszkötésű könyvet ábrázolt. A habos kék selyem táblák első lapján a védnök báróné arannyal és selyemmel gyönyörűen behimézett monogrammjá, a hátulsó lapon meg nyomtatva a következő felirat: „Emlékl Zagoni báró Szentkereszty Stephanie ő méltóságának hódoló tisztelettel a kaszinó-bál rendező-bizottsága 1887. febr. 5.“ Ugyanez a felirat volt a csokorszalagokon is.

Az ünnepiességek véget érven, kezdetét vevé a táncz. Az ifjuság lassanként neki-melegedve, kiapadhatlan jó kedvvel tánczolt virradtig, s talán egy sem volt, ki valami édes emléket ne vitt volna magával e kedves mulatságból. A négyeseket 40–50 pár tánczolta. Örömrökre szolgált látnunk, hogy hölgyeink ezuttal meghódoltak az egyszerűségnek. A mi elite-báljainknál szokásos túlságos fénytűzés helyét ma este az egyszerű elegancia foglalta el s ez mindenestre csak előnyükre szolgált hölgyeinknek. Így legyen mindörökké.

Az anyagi eredmény egyenes arányban áll a szellemi sikerrel. A pénztári kimutatás szerint a lady patronesse által tett 100 frtnyi alapítvánnyal együtt 400 frtot jövedelmezett e multság, mi mindenestre a legmagasabb erndmény, mit Kézdi-Vásárhelyt egy estély valaha felmutatott.

Nem lehet mindazok nevét ide igitatnunk, kik ezen estély sikeréhez buzgó tevékenységükkel hozzájárultak, s csupán annyit mondhatunk, hogy mindenki megtette híven kötelességét. Katonatisztek, polgárok, ifjak és vének egy szívvel és lélekkel működtek, hogy az új egylet első bálja méltó legyen azon névhez, melynek aegise alatt első szereplését megkezdette. Jutalmazza meg mindannyit a jöttét öntudata.

A szeretet és tisztelet ama számtalan jeleihez, mi: kel a közönség a lady patronesse ő méltóságát kitünteté, mi is szívesen csatló-juk a magunk elismerését, s mi is csak azt kívánhatjuk, mit e város minden polgára, hogy az Isten a nemes bárónét, a mi nemes szívű és lökezü polgártársnőnk, a mi jó szellemünket, emberbaráti intézményeink és közművelődésünk felvirágoztatására sokáig éltesse!

Éjfélkor közös vacsora volt, melyen a helyiség szűk volta miatt csak mintegy 25-ön vehettek részt. A vacsora alatt a többek között Fejér Károly biz. elnök a lady patronessért és Kovács István járásbíró s kaszinói alelnök a rendezőbizottsági elnökökért mondottak jeles köszöntőket.

A jelenvolt hölgyek neveit betűsorban ide igitatjuk: Bartók Károlyné, Benkő Sándorné, Benkő Mariska, Csiki Józsefné, Csiszár Imréné, Dénes Lajosné, Dávid Jánosné, Dávid Antalné, Dávid Nina, Deák Károlyné (Kovácsné), Deák Klára (Kovácsné), Erdélyi Károlyné, Fejér Károlyné, Gidófalvi Ilka, Hosszu Gyuláné, Jakab Istvánné, Jancsó Gyuláné, Kőnczei Miklósné, Kőnczei Albertné, Kőnczei Anna, Kőnczei Irén, Kreniczky Károlyné és leánya, Kovács Károlyné ker., Kelemen Ilon, Kovács Áronné, Kovács Ferencné, Kovács Bálintné, Kovács Ilona, Keményfy Katinka, Lengyel Jánosné, Lengyel Ilona, Málnási Albina, Nagy Lajosné, Nagy Ferencné, Nagy Györgyné, Dr. Pethő Józsefné, Szacs-vay Sándorné, Szöcs Józsefné, Szöcs Mózesné, Szöcs Etelka, Szencovics Miklósné, Székely Jánosné, Székely

Malvina, Szöcs Károlyné, Szentpétery Krisztófné, Szentpétery Mariska, id. Tóth István-né, ifj. Tóth Istvánné, Tóth Gézánné, Wel-reiter Jánosné, Vertán Mariska, Zayzon Lázárné, s még többen, kiknek neveit nem tudtuk.

A polgári olvasó-kör Gyergyó-Sztmiklóson táncszertélyt múlt hó 29-én tartotta meg, s nem nagy, de mégis tekintettel a gyakori táncszertélyekre, szép számú közönség vett részt a kedélyesnek nevezhető mulatságon és mindvégig a legvigább hangulatban volt. Hogy a multság általánosan jó volt, tanúsítja az, hogy a táncznak, a mi ritkaság, reggel fél 6 órakor volt vége. A négyeseket 28—28 pár tánczolta. Jelen voltak az estélyen: Merza Kristófné, Lázár Zakariásné, ifj. Vákár Istvánné, Lázár Antalné, Giacomuzi Baptistné, Kálmán Istvánné, Romfeld Jánosné urnök, Romfeld Eliz, Lázár Hedvig, Bogdán Katinka, Czárán Berta, Várady Ibolya, Kritsa Róza, Bogdán Anna, Sáska Mari és Mánya Véri urhölgyek. A bevétel 100 frton felül volt.

Nyilt tér.)*

Nyilatkozat.

Alólírott ezennel kinyilatkoztatom, hogy Hoffmann Béla nevezetű kereskedői ügynököt azért, mert rólam hazug híreket terjesztett, s mert rajta, mint már többször megvert egyéneken, lovagias elégtételt nem szerezhettem, folyó hó 2-án többek jelenlétében, vendéglői helyiségben megbotoztam.

Csik-Szeredán, 1887. február 3-án.

Bocskor Béla.

*) Ezen czikkért felelősséget nem vállal a szerk.

Hivatalos árfolyamok a budapesti áru- és értéktőzsdén, február 7-én.

Magyar aranyjáradék 6%	—
Magyar aranyjáradék 4%	9.580
Magy. papíráradék 5%	86.60
Magyar vasúti kölcsön	145.—
M. keleti vasúti államköt. I. kibocs.	95.1/2
M. keleti vasúti államköt. II. kibocs.	—
M. keleti vasúti államköt. III.	115.1/2
Magyar földtehermentesítési kötvény	102.1/2
M. földtehermentesít. kötv. záradékkal	102.1/2
Temes-bánati földteherm. kötvény	102.1/2
Temes-bánati földt. kötv. záradékkal	102.1/2
Erdélyi földtehermentesítési kötvény	102.1/2
Horvát-szlavon földteherment. kötv.	—
Magyar szőlődezmá-váltásági kötvény	97.1/2
Magyar nyereség-sorsjegy kölcsön	115.1/2
Tiszaszabályozási és szegedi sorsjegy	119.—

Osztrák járadék papirban	77.1/4
Osztrák járadék ezüstben	78.3/4
Osztrák járadék aranyban	118.1/4
1860. államsorsjegyek	109.70
Osztrák-magyar bankrészvény	131.—
Magyar hitelbank-részvény	840.—
Osztrák hitelintézet-részvény	280
Ezüst	272.30
Cs. és kir. arany	—
20 frankos arany	6.05
Német birodalmi márka	10.11
London (2 havi váltókért)	62.90
20 márka arany	128.—

Piaczi árak.

Kézdi Vásárhelyt, február 3-án.

Buza (tisza)	hektóliterenkint 6 frt 30 kr.
" (elegy)	— frt — kr.
Rozs (tisza)	3 frt 90 kr.
" (elegy)	— frt — kr.
Arpa (tisza)	2 frt 80 kr.
" (elegy)	— frt — kr.
Zab	1 frt 80 kr.
Törökbuza	4 frt 20 kr.
Kása (köles)	8 frt — kr.
" (árpa)	24 frt — kr.
Borsó	6 frt — kr.
Lencse	10 frt — kr.
Fuszulyka	5 frt — kr.
Pityóka (legszebb)	1 frt 20 kr.
Marhahus	kilogr.-kint — frt 24 kr.
Disznóhus	— frt 36 kr.
Juh-hus	— frt 14 kr.
Szalonna	— frt 60 kr.
Faggyu (nyers)	— frt 18 kr.

Felelős szerkesztő:

Ifj. Dobay János.

Kiadó tulajdonos:

Szabó Albert.

Sz. 2231—1886.

tkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kovásznai kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a gelencei róm. kath. megye pénztára végrehajthatónak gelencei kiskoru Csoma Olga, Valeria és Luczia végrehajtást szenvedettek elleni 565 frt 81 kr. tőkekövetelés s járulékal iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék (kovásznai kir. járásbiróság) terüle-

tén lévő Gelence községében fekvő, a gelencei 940. számú tjkvben 8739., 8740. hr. sz. alatti ingatlanoknak végrehajtást szenvedőket illető felerész tulajdoni járandóságukra 1117 frt és a gelencei 869. sz. tjkvben 8728. hr. szám alatti ingatlanok 1/3 részbeni tulajdoni járandóságukra 297 frt 80 kr. összesen tehát az árverést 1414 frt 80 krban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1887. évi február hó 26-ik napján délelőtti 9 órakor megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékat készpénzben vagy az 1881. évi LX. törvénycikk 42-dik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §. értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság Kovásznán, 1886. évi november hó 4-ik napján.

Dobay,
kir. járásbíró.

Sz. 3726—1886.

tlkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A gyergyószentmiklósi kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy ditrói Bede Ödön végrehajthatónak odaváló Tompa György — a Stefán — és Csobota Simon végrehajtást szenvedők elleni 210 frt tőkekövetelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében a csikszereai kir. törvényszék területén lévő, a ditrói 2258. és 2254. sz. tjkvben A + 1—2. rdsz. a. és a 2238. sz. tjkvben A + 1—3 rdsz. alatt foglalt ingatlanokra az árverést 679 frt 50 krban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1887. évi április 20-ik napján délelőtti 9 órakor Ditró köz-ség házáján megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 %-át készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §. kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni.

Kelt Gyergyó-Szent-Miklóson, 1887. évi január hó 11-ik napján.

A kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóságtól.

Szász,
kir. aljbíró.

Sz. 526—1887.

v. h.

Árverési hirdetés.

Alólírt kir. bir. végrehajtó a kézdivásárhelyi tekts. kir. járásbiróságnak 1886. évi 3632. sz. alatt kelt végzése folytán ezennel közhírré teszi, miszerint végrehajtató k.-vásárhelyi Dobál Lajosnak 200 frt követelése s járulékal iránti végrehajtást szenvedő kézdiszentléleki Bodor István és Mészáros Pétertől kielégítési végrehajtás folytán lefoglalt 454 frtra hecsült ingóságok, u. m. egy sárka és egy pej herélt ló, egy szürke és egy deres kanca, egy borjuzó bival, 2 nagy gője-sertés és két fehér jármos ökör nyilvános birói árverezésen készpénzért el fognak adadni, minek K.-Sztléleken a község házáján leendő eszközzésére határidőül 1887-ik évi február hó 19-dik napjának délelőtti 10 órája tüzetik ki, mely árverésre a vevők oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érdeklött ingóságok emez árverésen, az 1881. évi LX. t.-cz. 180. §. szerint, szükség esetében becsáron alól is eladatni fognak; a lefoglalt ingóságok netaláni elsőbbségi igénylői pedig figyelmeztetnek, hogy jogaikat alólírt kir. bir. végrehajtónál Kézdi-Vásárhelyt és az árverés napján a helyszínen Kézdi-Szentléleken az árverezés kezdetéig szabályszerűen érvenyesítsék, mert különben igényeik későbbben figyelmen kívül fognak hagyatni.

Kelt Kézdi-Vásárhelyt, 1887. évi február hó 4-én.

Nagy Dániel,
kir. bir. végrehajtó.

MAGYAR KIRÁLYI ÁLLAMVASUTAK.

Menetrend.

Érvényes 1886. október hó 1-től.

PREDEAL—NAGY-VÁRAD.

Érvényes 1886. október hó 1-től.

Állomások		319. vegyes v.	307. személyv.	301. gyorsvon.	Állomások		319. vegyes v.	307. személyv.	301. gyorsvon.
Predeal (vendéglő)	(érk. ind.)				Kis-Kapus (vendéglő, elágazás Nagy-Szeben felé)	(érk. ind.)	11.19	12.44	
Brassó (vendéglő)	(érk. ind.)	4.16	7.47			(ind.)	11.31	12.49	
Botfalv	"	4.44	8.08		Tóvis (vendéglő, elágazás Arad felé)	(érk. ind.)	1.22	2.09	
Földvár	"	5.02	8.24		Nagy-Enyed	(ind.)	1.51	2.19	
Mogyorós	"	5.24	8.39		Kocsárd (vendéglő, elágazás Maros-Vásárhely felé)	(érk. ind.)	2.18	2.39	
Apáca	"	5.43	8.51			(ind.)	3.04	3.14	
Köpecz	"	6.05	9.07		Gyéres (elágazás Torda felé)	(érk. ind.)	3.14	3.22	
Agostonfalva	"	6.15	9.14			(érk. ind.)	3.51	3.53	
Alsó-Rákos	"	6.36	9.30		Kolozsvár (vendéglő)	(érk. ind.)	4.01	3.56	
Homoród	"	7.06	9.51			(érk. ind.)	5.56	5.30	
Kacza	"	7.28	10.04		Nagy-Várad (vendéglő)	(érk. ind.)	6.31	6.31	6.08
Bene	"	7.53	10.24			(érk. ind.)	10.00	11.00	9.13
Erked	"	8.18	10.39			(ind.)	10.55	11.15	9.18
Héjasfalva	"	8.52	10.03		Budapest	(érk. ind.)	7.45	10.00	2.15
Segesvár (vendéglő)	(érk. ind.)	9.19	11.19						
Medgyes	(ind.)	9.31	11.26						
		10.57	12.29						

Brassóból Bukarest felé a gyorsvonat indul reggel 5 óra 45 perczkor, a vegyes vonat délután 1 óra 55 perczkor

Nyomatott Szabó Albertnél Kézdi-Vásárhelyt